

om Foreningen blev dannet; men blev den det ikke, da er Tiden til dens Dannelse sikkert inde nu, og er den dannet, da bør den træde i Virksomhed, og det i saa høj Grad, at den bliver kendt af alle Kvinder i Danmark. *Thi Dyrtiden er ganske sikkert ikke nødvendig!* Selv om man i England kan faa meget høje Priser for Æg, Smør, Kød og Flæsk, er det ikke nødvendigt at forlange lignende høje Priser herhjemme. Det er fristende at gøre det, men de Folk, der bestemmer Priserne for disse Varer paa vort hjemlige Marked, bør have saa megen Samvittighed, at de siger: »Vi vil ikke berige os paa vore fattige Landsmænds Bekostning; vi vil sørge for, at de kan faa tilstrækkelig Forsyning til den samme Pris som tidligere«. Og har de det ikke; nuvel, saa lad os Husmødre ved vor Sammenslutning tvinge dem dertil. Om ikke andet, maa vi vel kunne danne vore egne Brugsforeninger, og derigennem selv bestemme vore Priser, saa Stigningen ikke bliver større end de forhøjede Foderpriser og lignende Forhold nødvendiggør. Jeg er overbevist om, at der bag Fru Emma Gads Forslag laa en vel overvejet Plan, og jeg vil bede Fru Gad og eventuelt Fru Bjørner om nu at fremlægge den-

ne Plan. Jeg vil bede Dem betragte mig, som De ikke kender, som Repræsentant for de mange smaa Hjem, der rammes haardt af Dyrtiden, og bede Dem tage Opgaven op. Lad os faa Foreningen dannet og dannet straks! Kan jeg ved noget som helst Arbejde fremme Sagen, gør jeg det villig og gerne.

Eva Thomsen f. Dam,
Aarhus.

Til ovenstaaende har Redaktionen venligst tilladt mig at knytte nogle Bemærkninger. I Tilslutning til Fru Emma Gads Artikler, der ogsaa forekom mig at være et Ord i rette Tid, gjorde jeg for et Par Aar siden Skridt til at faa dannet en husøkonomisk Forening. Et Antal Husmødre her i Byen, og en Del paa Landet sluttede sig sammen om en Indbydelse, der udsendtes gennem et stort Antal Blade, som straks stillede sig velvilligt til Bestræbelsen. Der kom dog meget faa Indmeldelser, og da det gjaldt om at faa nogle til at gøre det Stykke Arbejde, som vilde komme til at paahvile Bestyrelsen for en saadan Forening i sin Vorden: Planlæggelsen af Møder og Agitation, oplysende Artikler og Foredrag m. m. — kneb det endnu mere. Ingen Mennesker har nem-

lig saa lidt Tid til deres Raadighed som Husmødre, og navnlig den Klasse Husmødre, der overhovedet har Interesse for *Dyrtiden*. Foreløbig gik Fru Vagn Jakobsen, G. Carlsberg, ind paa at være Kasserer og undertegnede paa at repræsentere Foreningen udadtil, indtil man kunde faa valgt en Formand.

Det skulde glæde mig overordentligt, om *Tiden nu er inde* for de danske Husmødre til at indse, at de ikke helt ud gør deres Plig, med mindre de sætter sig ind i de Samfundsforhold, der griber ind i deres daglige Liv i Hjemmet og fordyrer Livsvilkårene, saa de næsten maa opgive blot Muligheden af at skaffe Familien det fornødne med det Beløb, de raader over.

Organisationen er i Orden — jeg vil gerne konferere med Fru Thomsen om hvad der kan gøres, og skal sende Beretning om det der hidtil er gjort, saavel til hende, som til »Kvinden og Samfundet«, om dette Blad er villig til at ofre et Par Spalter til den Sag.

Kbhvn. 6. Dec. 14.

Signe Bjørner.

Vi modtager gerne Bidrag til Belysning af dette for Kvinder saa vigtige Spørgsmaal. *Red.*

Jeanne Marie Roland.

—O—

VII.

En Dag blev hun kaldt ned i Portnerværelset, hvor to Mænd ventede hende. Den ene var en Udsending fra Revolutionskomitéen, den anden en Skriver. »Jeg kommer for at sætte Dem i Frihed,« sagde den første.

Madame Roland blev ikke synderlig grebet af denne Meddelelse, gav i hvert Fald ingen Glæde til Kende. »Hvad nytter det, at De sætter mig i Frihed, naar min Lejlighed er forseglet,« svarede hun. »Seglene skal straks blive borttagne,« sagde han, og Madame Roland trak sig tilbage til sin Celle for at træffe Forberedelser til at forlade Fængselet. Hun havde først tænkt sig at vente med at tage af Sted til om Aftenen, men Portneren var meget ivrig for, at det skulde ske straks. Hun forstod, at der var en anden, som skulde have hendes Værelse, men fik først senere at vide, at denne anden var

hendes og Rolands gode Ven, Brissot, som var fængslet sammen med de Girondinere, som ikke havde naaet at frelse sig ved Flugt. Hun besluttede da at tage hjem, saa snart hun havde ordnet sine Sager. Først vilde hun gaa op i sin Lejlighed og lægge sit Tøj fra sig og derefter straks tage hen til de Venner, hos hvem hendes lille Datter havde fundet et Hjem. Glad og oprømt steg hun af Vognen ved sit Hus, raabte muntert: »Goddag« til Portneren og beredte sig paa at stige op af Trapperne, da i det samme to Mænd sprang frem og raabte: »Borgerinde Roland! — I Lovens Navn arresterer vi Dem.«

Hendes Løsladelse havde kun været en grusom Komædie; da hendes første Arrestation havde været ulovlig, havde man grebet til den Udvej at sætte hende i Frihed for bagefter at kunne arrestere hende igen paa lovlig Vis.

Hun havde kun forladt Abbediet for at blive overflyttet til Sainte-Pe-

lagie, det uhyggelige, skumle Fængsel, hvor under Septemblemysterierne et stort Antal Præster var blevne myrdede af Pøbelen. Hun fik her anvist en Celle uden Kamin og fik at vide, at hun selv maatte betale for sin Seng, for sin Kost og for alle de nødvendige Bekvemmeligheder.

De første Dage af sit Ophold var hun opfyldt af Harme over det skændige Forræderi, hun havde været Genstand for, men det laa ikke til hendes Natur længe at være ude af Ligevægt; snart vandt hun sit sædvanlige Herredømme over sig selv og begyndte at inddele sin Tid paa bedste Maade. Hun anskaffede sig Blyanter og genoptog sin Tegning som hun i unge Aar havde beskæftiget sig meget med. Om Morgen studerede hun Engelsk, derpaa tegnede hun indtil Middag; om Eftermiddagen læste hun Tacitus og Plutark og modtog Besøg af sine Venner, især af den trofaste Bosc, som bragte hende Blomster fra den botaniske Have, for at hun kunde